

> VER WEG IN DE AW <

‘Gaaf!’

Ferluci wijst naar zijn flatscreen en neemt een trek van zijn pikzwarte sigaartje. Uit zijn gekrulde mondhoeken dwarrelen rookwolken in de vorm van lachende doodskopjes. Onder de brede rand van zijn zwarte hoed is zijn gezicht een schaduw. Voor zijn troon staat een zwarte doodskist. Daarop rusten zijn voeten, of liever gezegd: bokkenpoten.

‘Beentjes, kom eens gauw kijken, knekelman! Ik heb een rechtstreekse verbinding met de Werkelijkheid.’

Door het dakraam zijn twee manen zichtbaar. Ver weg brullen monsters. Zombies krabbelen aan de deur, maar Ferluci let er niet op. In de Andere Werkelijkheid (AW) zijn zombies niet abnormaler dan de postbode of de groenteboer in de Werkelijkheid waarin jij en ik leven.

Bovendien is Ferluci hier de baas. Hij is de meester van de AW en iedereen is bang voor hem, ook monsters en zombies.

Op het scherm dendert een reusachtige vrachtwagen door een straat. Vlak naast hem rijdt een fietser. Hij rijdt rechtdoor. De vrachtwagen slaat rechtsaf.

‘Geweldig!’

Van opwinding wipt Ferluci op en neer op zijn troon, die gemaakt is van botten, huid en schedels.

‘Dit gaat grandioos fout. Dat zie ik. Die fietser wordt plezierig platgereden door die vrachtwagen. Met een beetje geluk overleeft hij het niet en dwarrelt zijn kinderzieltje vogelvrij rond.’

Ongeduldig kijkt Ferluci over zijn schouder. Achter een deur klinkt een zwaar gegrom, alsof daar een hongerig monster staat te trappelen.

‘Beentjes, waar blijf je nou? Kijk dan, anders mis je alle pret! Ja, ja, daar gaat-ie...’

Met een duivelse grijns staart Ferluci naar het scherm. Daar gieren remmen, daar piepen banden. Te laat...

‘Mooi, mooi,’ mompelt Ferluci.

De deur zwaait open. Een skelet met een pet en een gerafeld chauffeursjasje komt hijgend aanhobbelen door de spookachtige dampen.

‘Hier ben ik al, mister F. Sorry, ik was de Griezelsbus aan het smeren en poetsen.’ Het skelet grinnikt. Zijn tanden klappen. ‘Hij stond een beetje te verstoffen sinds mijn laatste rit met baas Onnoval. Achterstallig onderhoud, snapt u wel? Roestige remmen, mopperende motor. Maar nu gromt hij weer lekker, hoort u maar...’

Beentjes staart naar het tv-schermb. ‘Waar kijkt u eigenlijk naar, mister F.? Een nieuwe griezelsoap? Van wie zijn die armen en benen onder dat vrachtwagenwiel?’

Ferluci draait zijn stoel naar Beentjes toe. In zijn groene ogen glanst een dodelijk licht.

‘Griemelsoep? Niks daarvan, knekelvriend. Wij kijken naar de Dode Hoek.’

Beentjes huivert. ‘Een Dode Hoek? Ajakkes, dat klinkt als iets wat al eeuwen in een hoek ligt te stinken.’

Ferluci lacht hard en blaast een zwavelwolk in de oogkassen van Beentjes.

‘Dit, mijn bottige vriend, zijn beelden uit de Werkelijkheid. Een rechtstreekse verbinding. Ik kan zo zien wat er allemaal gebeurt in de mensenwereld. Ik zie een tragische fietser, Beentjes, gestrand in de Dode Hoek. Daar ligt zijn zieltje voor het grijpen.’

Ferluci grijnst en zuigt aan zijn sigaartje.

‘En je weet dat kinderzieltjes mijn grootste hobby zijn. Ik...’ Hij blaast een zwarte wolk uit, ‘...ben de Zielenverzamelaar.’

‘Ik zie het, mister F. Maar... Wie is de Dode Hoek dan? Een schurk? Een held? Net als De Zwarte Hand? Of Batman? De Gemaskerde Wreker, of...’

Ferluci schatert het uit. ‘Niet “wie” maar “wat”, Beentjes. De Dode Hoek is de uitvinding van de eeuw. En...’

Even zwijgt Ferluci.

‘Wat is er, mister F.?’ vraagt Beentjes. ‘U ziet er opeens uit alsof de bliksem in uw kop geslagen is.’

Heel langzaam knikt Ferluci. Er komt een gevaarlijke gloed in zijn ogen. Zijn wenkbrauwen krullen dreigend.

‘Dat klopt, Beentjes. De bliksem is in mijn brein geslagen. Daardoor heb ik opeens een geniaal plan. En daarbij heb ik jouw hulp nodig...’

► DICHTBIJ, IN DE WERKELIJKHEID ◀

‘Zie je morgen, Sam.’

Rafael steekt zijn hand op naar Sam, die aan de overkant van de straat fietst. Haar lange, rode haar wappert als een vlam achter haar aan wanneer zij om de hoek verdwijnt.

Grinnikend trapt Rafael verder. ‘Vurig’ is het woord dat bij Sam past. Niet alleen bij haar rode haren maar ook bij haar karakter. Vandaag nog had zij een flinke aanvaring met de meester van groep acht. Sam vindt de meester een slappeling omdat hij vlees eet. Sam is vegetariër.

Meester Erik wist niet zo goed hoe hij zich moest verdedigen, toen Sam bijna in tranen uitbarstte. Ze vertelde over zielige kippetjes en varkentjes en koetjes, die allemaal door de meester verslonden worden met zijn gulzige tanden.

Een emotioneel type, denkt Rafael. Nogal gauw in tranen. Maar wel erg leuk!

Opeens verdwijnt de zon. Er valt een reusachtige schaduw over hem heen. Alsof er een schip voorbijlijdt.

Verschrikt kijkt Rafael opzij. De vrachtwagen is al naast hem. Kolossaal. Knalrood. Reusachtige letters op de zijkant.

VAN EDE SPICEY FOOD PRODUCTS. De afbeelding van een knipogend duiveltje met een hoed op.

Rafael zoekt in de zijspiegel van de vrachtwagen en in de ruit, maar hij kan de chauffeur niet zien.

Heeft die chauffeur mij dan wel in de gaten, vraagt hij zich af. Een alarmbelletje rinkelt ergens ver weg in zijn hoofd.

Natuurlijk wel, denkt hij. Vrachtwagens hebben tegenwoordig allemaal extra spiegels. Dus de chauffeur ziet alles. Toch?

Peinzend fietst hij door. Op dat moment slaat de vrachtwagen rechtsaf. Het gebeurt onverwacht voor Rafael. En snel.

Rafaels wereld kantelt, alsof een pakhuis omvalt. Het lijkt of hij in een vertraagde film zit.

Hij gaat op zijn trappers staan, gooit zijn stuur om. Remmen piepen. Banden gieren. Rafael gilt.

Terwijl hij valt, ziet hij in een flits iets vreemds aan de overkant van de weg: felle koplampen, geschilderde monsters, een skelet achter een ruit.

Dan raakt zijn hoofd de straat en alles wordt zwart als asfalt...

> NOODKREET <

'... Elp. He... lp. Sam! Help me. Ik zit gevangen.'

De stem is haast onverstaanbaar. Een gezicht staart Sam aan, een vaag gezicht, alsof er mist overheen ligt. Er zijn nog meer bleke gezichten, achter een ruit. Remmen piepen, banden gieren. Een gil...

Sam schrikt wakker. Haar voorhoofd is klam. Die stem! Dat gezicht! Hijgend gaat ze rechtop zitten.

Dat was Rafael, een vriend. Hij ligt in coma in het ziekenhuis, aangereden door een vrachtwagen... Een week geleden was dat.

Het is donker en doodstil in haar kamer. Dit is al de derde keer dat zij deze droom heeft. Met een zakdoek veegt ze het zweet van haar voorhoofd.

Betekent dit iets? denkt ze. Heeft Rafael mijn hulp nodig? Maar wat kan ik doen?

Verschrikt veert ze op als plotseling haar telefoon begint te trillen.

Welke gek appt mij midden in de nacht, denkt ze. Dat kan alleen maar...

Snel leest ze het berichtje.

Heb ik je wakker gemaakt? Sorry. Had weirde droom. Over Rafael. Hij riep om hulp. Vertel het morgen wel.

Trusten. Samir.

Sam leest het appje drie keer. Dan kan ze het nog steeds niet geloven. Heeft Samir dezelfde droom gehad als zij? Hoe groot is de kans dat zoiets kan...

De volgende dag fietst ze na school met Samir naar huis. Samir is haar beste vriend. Ze kent hem al vanaf groep één. Vaak begrijpen ze elkaar met weinig woorden.

‘Dus jij droomde ook over hem?’ zegt Samir.

Sam knikt. Ze kijken elkaar aan.

‘Dit moet iets betekenen,’ zegt Samir. ‘Weird!’

‘Ja. Een roep om hulp. Rafael heeft ons nodig. Hij zoekt contact met ons, vanuit zijn coma.’

Een poosje fietsen ze zwijgend verder. In gedachten ziet Sam hoe Rafael hulpeloos in een ziekenhuisbed ligt. Ogen dicht, wit tl-licht, monitors, lakens, overal slangetjes.

‘Pas op!’ roept Samir opeens. Hij pakt Sams arm beet en dwingt haar te stoppen. Er klinkt een keiharde, boze claxon.

Verschrikt kijkt Sam op, als vlak voor haar neus een grote vrachtwagen rechts afslaat. Haar hart bonkt. Ze ruikt de warme lucht van rubber en uitlaatgassen. Achter de ruit ziet ze het geschrokken gezicht van de chauffeur.

Wanneer de vrachtwagen de hoek om is, ziet Sam iets vreemds aan de overkant. Tussen opstijgende dampen staat

een bus, beschilderd met skeletten, vleermuizen en andere enge wezens. Koplampen gloeien. Achter het stuur grijnst een doodshoofd naar haar. Het draagt een chauffeurspet. Een vlaag rook drijft over de straat.

Sam kan niet geloven wat ze ziet. De bus ziet er op de een of andere manier onwerkelijk uit, alsof hij niet echt hier staat. Terwijl ze ernaar staart, lost de bus langzaam op, alsof hij uitgedumd wordt.

Ze knippert met haar ogen. Aan de overkant van de weg staat alleen een bushokje.

Geschrokken kijkt ze opzij naar Samir. 'Dat... dat was... Zag je dat?'

'Wat bedoel je? Zag ik wat?'

Sam aarzelt even. 'Die bus!'

'Welke bus? Die vrachtauto, bedoel je.'

'Nee, man. Daar, voor die halte. Een soort... monsterbus! Beschilderd met skeletten en vleermuizen. Gloeiende koplampen.'

Samir schatert het uit. 'Dat klinkt echt te weird, Sammie. Komt zeker door de schrik. Bijna had je onder die vrachtwagen gelegen. Net als Rafael.'

'Pff, we moeten Rafie opzoeken.' Sam zucht. 'Ik weet dat hij in een coma ligt, maar toch...'

Samir knikt. 'Klopt. We moeten erheen. Die dromen hebben we niet voor niks. Zullen we meteen vanavond gaan? Het bezoeken is vanaf kwart over zes, volgens mij.'

'Goed. Dan zijn wij daar.'

'Yep,' zegt Samir. 'Tot dan. En eh, goed uitkijken onderweg, hoor. Pas op voor vrachtwagens! Anders ga je misschien weer rare bussen zien.'

Lachend fietst hij weg.

Als Sam haar fiets in de stalling van het ziekenhuis zet, komt Samir juist aanrijden.

Even later zijn ze op de tweede verdieping, waar een verpleegster lijsten zit in te vullen.

Sam tikt op de balie. 'Hallo, wij komen voor Rafael Donkers, kamer 225.'

De verpleegster richt zich op. 'Familie?'

Sam schudt haar hoofd. 'Vrienden. Wij zitten in dezelfde klas.'

De verpleegster kijkt hen onderzoekend aan.

'Oké. Jullie zijn een beetje vroeg, want het bezoeken is pas om halfzeven.'

'O, dat wisten we niet,' zegt Samir. 'Sorry. Mijn fout, mevrouw.'

De verpleegster glimlacht. 'Geeft niet. Rafael vindt het vast niet erg als jullie hem nu even opzoeken. Straks komt zijn familie.'

Ze knipoogt. 'Ga maar even naar hem toe.'

'Het komt door mijn charme,' zegt Samir, als ze door de gang lopen. 'Ze viel op mij, zag je dat?'

Sam schatert. 'Dat zou je wel willen!'

'Sst,' fluistert Samir. 'Niet zo hard. Dadelijk sturen ze ons weg en dan moet ik weer al mijn charmes in de strijd gooien...'

Sam drukt haar hand tegen haar mond en geluidloos schaterend loopt ze verder.

Kamer 225 is de vijfde kamer op de afdeling. Voorzichtig kijkt Sam naar binnen. Daar ligt Rafael bewegingloos in een bed. Naast hem staat iemand. Ze ziet hem alleen van achteren. Een lange, witte jas, een wilde bos wit haar.

Hij staat gebogen over het bed en houdt iets blinkends boven Rafael.

'Oei, er is een dokter bij hem,' fluistert Samir. 'Zou er iets mis zijn?'

▷ DOKTER HANSEN ◁

Even aarzelen ze. De dokter staat nog steeds gebogen over Rafael met in beide handen een rond ding dat schittert.

‘Kom op,’ zegt Sam. ‘Die verpleegster zei dat we Rafael mochten bezoeken, dus we gaan gewoon naar binnen.’

Ze duwt de deur open. Samir loopt achter haar aan.

Sam kan de dokter nu beter zien. Hij lijkt hen niet te hebben gehoord. Hij beweegt de blinkende dingen een beetje boven Rafael, houdt zijn hoofd scheef en loert in het geblink. Alsof hij probeert Rafael daar te zien.

‘Wat doet die gast?’ fluistert Samir.

‘Sst,’ sist Sam.

De schouders van de dokter verstrakken. Hij kijkt om. Wilde ogen achter spiegellende brillenglazen. Witte krullen dansen om zijn hoofd.

‘Wat... wat doen jullie hier?’

‘Wij zijn vrienden van Rafael. We mochten hem bezoeken van de verpleegster.’

De dokter schudt zijn hoofd. Zijn ogen schieten heen en weer van Sam naar Samir.

Nerveus, denkt Sam. Waarom?

‘Nee, nee, dat komt niet goed uit, kinderen. Ik ben bezig met een belangrijk onderzoek, dus jullie moeten weggaan.’

‘Maar... wij zijn speciaal voor Rafael hier helemaal naartoe gefietst,’ zegt Sam.

Samir knikt. ‘Mogen wij niet even blijven, dokter?’

‘Dokter? Eh, Hansen. Dokter Hansen. Dat ben ik. En nee, jullie moeten vertrekken... In het belang van het onderzoek. Ik moet...’

De deur gaat open. Een verpleegster komt binnen. Ze is kolossaal, zwart als ebbenhout, en ziet eruit alsof ze een boom uit de grond kan trekken.

‘Wie bent u?’ zegt ze.

‘Eh, wij zijn Sam en Samir,’ zegt Sam. ‘Wij mochten...’

De verpleegster schudt haar hoofd.

‘Uh uh, niet jullie. Die meneer daar! Wie bent u? Wat doet u hier?’

Verbaasd draait Sam zich naar dokter Hansen. Ze ziet een panische blik in zijn ogen. Hij wijst naar Rafael.

‘Ik, eh, ben dokter Hansen. Ik ben bezig met een onderzoek in verband met de Dode...’

De verpleegster schudt langzaam haar hoofd, terwijl haar ogen dokter Hansen strak aankijken.

‘Wij hebben geen dokter Hansen in dit ziekenhuis.’

Ze zet haar handen op haar heupen. Haar witte tanden blikkeren. Langzaam loopt ze de kamer in.

Wauw, een leeuwin, denkt Sam. En die man hoort hier niet te

zijn. Misschien is hij zelfs geen dokter. Daarom giechelt hij zo zenuwachtig.

‘Eh, er is niets aan de hand hoor,’ zegt de man in de witte jas. ‘Ik eh, ben bezig met een experiment. Ik bedoel met een onderzoek. Dit is van heel groot belang, begrijpt u! En ik...’

Intussen schuifelt hij langzaam in de richting van de deur. Plotseling rent hij hard langs de verpleegster, duwt de deur open, struikelt over de drempel, smijt de deur weer dicht, rent vallend en glijdend de gang in.

‘Wacht!’ roept de verpleegster. Maar de man is al verdwenen.

‘Wel verdraaid!’ De verpleegster bonkt de deur open, stormt de gang in achter de vreemdeling aan.

Verbluft kijkt Sam haar na. Dan ziet ze iets op Rafaels laken liggen. Het is een spiegel. Een kleine ronde spiegel.

> GEEN DOKTER... <

Zwijgend staat Sam met Samir naast het bed. Rafael ligt doodstil. Slangetjes verbinden hem met monitoren en plastic zakken, gevuld met vloeistof. Hij heeft niets gemerkt van de herrie.

Sam bekijkt het spiegeltje.

‘Wat deed die, eh... dokter nou voor iets raars met die spiegels bij Rafael?’

Samir haalt zijn schouders op.

‘Misschien was het een gestoorde. Een gek, of zo.’

‘Zou kunnen. Hij had wel woeste ogen. En zag je zijn haren? Net spierwitte spaghetti.’

Sam legt de spiegel op het tafeltje naast het bed.

‘En nu?’ Samir knikt in de richting van Rafael.

‘Hoe weten we nou of hij onze hulp nodig heeft? Hij wordt nog niet wakker als er een vrachtwagen door de zaal dendert.’

‘Kijk!’ Sam kan bijna niet geloven wat ze ziet. ‘Volgens mij

bewogen zijn oogleden toen jij vrachtwagen zei, zag je dat?’

‘Ik zag niks bewegen.’

‘Zie je wel!’ Sam weet het nu zeker. ‘Nou doet hij het weer!’

Samir buigt over het bed en bestudeert Rafaels gezicht.

‘Vrachtwagen,’ fluistert hij.

Geen reactie.

‘Vrachtwagen!’

‘Nog eens,’ zegt Sam. ‘Harder.’

Samir buigt voorover naar Rafaels oor.

‘Vrachtwagen!’ schreeuwt hij.

‘Zeg, wat krijgen we nou? Proberen jullie een comapatiënt wakker te schreeuwen? Dat is echt nog nooit gelukt, hoor.’

Verschrikt kijken Sam en Samir om.

Achter hen staat de verpleegster met haar handen op haar massieve heupen en een diepe frons boven haar wenkbrauwen.

‘O, eh, sorry mevrouw,’ stamelt Sam. ‘Ik dacht, wij dachten...’

De frons verdwijnt, de verpleegster glimlacht.

‘Ha ha, geeft niets, meissie. Je moest eens weten wat ik hier allemaal te zien krijg. Mensen verzinnen soms de vreemdste dingen om een patiënt uit een coma te halen.’

Ze grinnikt. ‘Laatst bracht iemand een haan mee, die haar man moest wakker, eh, kukelekuen. Die man was namelijk een boer, die elke ochtend opstond bij het kraaien van zijn haan en...’

‘Is het gelukt?’ vraagt Samir.

De verpleegster schudt haar hoofd.

‘Helaas. De haan poepte alleen een groene klodder op de dekens. Verder gebeurde er niets.’

Ze schatert. Haar lach stuitert tegen de muren. Dan wordt ze weer serieus.

‘Een coma is een ingewikkeld verschijnsel, kinderen. Het lukt

haast nooit om mensen er vanzelf uit te halen. Je kunt alleen maar geduld hebben. En hopen!’

‘Jammer,’ zegt Samir. ‘Maar wie was die rare dokter dan? Hebt u hem nog kunnen inhalen?’

De verpleegster schudt haar hoofd.

‘Helaas niet. Hij was al weg voordat ik de portier kon waar-
schuwen. Geen idee wie hij is, in elk geval géén dokter in dit
ziekenhuis.’

Sam luistert amper. Rafael is veel belangrijker.

‘Ik weet zeker dat Rafael reageerde op vrachtwagen!’ zegt ze.

De verpleegster kijkt haar vragend aan.

‘Waarom zou hij dat doen, meissie?’

Sam haalt haar schouders op.

‘Omdat hij door een ongeluk met een vrachtwagen in die rot-
coma beland is, natuurlijk!’

De verpleegster zucht. ‘Ik vind het vreselijk voor jullie en
voor jullie vriend. Maar ik ben bang dat een woord als vracht-
wagen...’

‘Kijk dan!’ Sam gilt het uit. ‘Rafie bewoog een vinger. Echt
waar!’

Alle drie staren ze naar de jongen op het bed. Hij ligt roer-
loos.

‘Het was echt waar,’ fluistert ze dan. ‘Hij bewoog. Ik zweer
het!’

> JOURNAAL <

Als Sam met Samir naar de fiets loopt, stopt er juist een ambulance voor het ziekenhuis. Verplegers springen eruit en dragen voorzichtig een brancard uit de wagen.

Sam ziet een glimp van een jongen met zwart stekeltjehaar en een capuchon. Hij ligt doodstil op de brancard onder een deken.

‘Pardon, uit de weg alsjeblieft,’ zegt een van de verplegers.

Vlug stappen Sam en Samir opzij.

De verplegers duwen de brancard langs hen. Het volgende moment zijn ze al verdwenen tussen grote glazen schuifdeuren.

‘Die jongen is vast ook een verkeersslachtoffer,’ zegt Sam.

‘Zou kunnen.’

Samir schudt zijn hoofd. ‘Ik moet steeds denken aan die rare dokter, die bij Rafael stond. Wat wilde die vreemde knakker met zijn spiegeltjes? Misschien is hij ontsnapt uit een tbs-

kliniek? Daar lees je wel vaker over, de laatste tijd.'

Sam blijft staan en pakt Samirs arm vast.

'In elk geval weet ik het zeker!'

'Wat? Dat die nepdokter een tbs-patiënt is?'

'Dat Rafael reageerde. Hij hoorde ons. Hij knipperde met zijn ogen, zijn vinger bewoog!'

Samir zucht. 'Hoor 's, Sam. Over het algemeen ben je best... eh, niet dom. Geen sukkel, zal ik maar zeggen. Dus ik wil je graag geloven. Alleen...'

'Alleen denkt die verpleegster dat ik volkomen gestoord ben,' roept Sam.

'Nou ja. Je bent wel een beetje weird.'

Samir bukt schaterend, als Sam uithaalt en een gevaarlijke rechtse in zijn richting plaatst.

'Kom op, Sam. Wat kan het jou schelen wat die verpleegster denkt!'

Intussen zijn ze bij het fietsenrek aangekomen.

'Niets!' snauwt Sam. 'Maar volgens mij geloof jij er ook...'

Uit de schaduwen achter het fietsenrek stapt een gedaante tevoorschijn. Warrig haar, jas tot aan zijn enkels.

'Psst, mag ik jullie even spreken? Ik...'

Eén moment kijken Sam en Samir in de wilde ogen achter de ronde brillenglazen. Hun blikken kruisen elkaar. Dan springen ze tegelijk op hun fiets.

'Wegwezen!' roept Samir. 'Schiet op, Sam. Trappen!'

'Wacht!' roept de man. 'Ik wil alleen maar...'

Sam en Samir gaan op de pedalen staan en fietsen zo hard ze kunnen weg. Als Sam omkijkt, ziet zij de zogenaamde dokter snel kleiner worden. Hij steekt zijn hand op en roept iets, maar zijn stem gaat verloren in het geluid van een auto die voorbijrijdt.

Pas als ze drie straten verder zijn, remmen ze af.

‘Wat wilde die gek van ons?’ zegt Samir.

Sam haalt haar schouders op.

‘Geen idee. Misschien wilde hij zijn spiegeltje terug. Maar ik heb geen zin om daarachter te komen. Enge kerel, zeg!’

Samir knikt. ‘Ik vraag me nog steeds af wat hij bij Raaf aan het doen was met zijn spiegeltjes.’

Sam huivert even. ‘Goed dat die potige verpleegster binnenkwam.’

‘Zij zal nu wel oppassen dat er geen rare figuren in Rafies kamer komen. Toch?’

‘Vast wel!’

Een poosje kijken ze elkaar zwijgend aan.

‘Goed dan,’ zegt Sam. ‘Ik zie je morgen op school weer.’

Samir knikt. ‘Yo! Tot morgen.’

‘Doei!’

Met een raar gevoel in haar buik fietst Sam naar huis. Ze zet haar fiets in de schuur en loopt door de achterdeur naar binnen.

‘Hallo! Ik ben thuis.’

Ze loopt de woonkamer in. Er klinken stemmen. In de kamer is niemand maar de tv staat aan. Het *Jeugdjournaal*. De presentator ritselt met wat papieren en kijkt Sam aan: *‘Dit jaar zijn opnieuw meer schoolgaande kinderen het slachtoffer geworden in het verkeer. Soms waren daar vrachtwagens bij betrokken.’*

Sam blijft staan.

‘Ja, dat weet ik, man. Mijn vriend is ook door een stomme vrachtwagen aangereden. Die chauffeur had beter moeten uitkijken!’

De presentator gaat onverstoord verder.

‘Kinderen schijnen soms te denken dat vrachtwagenchauffeurs hen altijd zien in hun zijspiegels. Maar helaas is dat niet

zo. Vrachtwagenchauffeurs doen hun uiterste best, maar er is een gebied naast de vrachtwagen dat zij niet kunnen zien in hun spiegels. Dat gebied heet De Dode Hoek.'

'Dat had je weleens eerder mogen zeggen,' roept Sam. 'Rafael had vast nog nooit gehoord van een Dooie Hoek! Nu is het te laat! Hij ligt al in het ziekenhuis en...'

'Wel vreemd is het dat er de laatste drie maanden veel meer dodehoekslachtoffers in een coma beland zijn,' gaat de nieuwslezer verder. *'Tot nu toe is daarvoor geen verklaring gevonden...'*

'Ik wil ook graag een verklaring!' roept Sam.

'Zeg Sam, tegen wie schreeuw jij zo?'

Verschrikt kijkt ze om. Haar moeder komt binnen met in haar armen papieren zakken vol bananen, prei, sla en paprika. Ook draagt ze een schoudertas.

'Help even, alsjeblieft.'

Snel neemt Sam een zak over van haar moeder.

'Ziezo,' zegt moeder. 'Tegen wie was jij nou zo aan het schreeuwen? Er is hier niemand in de kamer!'

Sam haalt haar schouders op. 'Tegen de nieuwslezer.'

Moeder knikt. 'Aha. Natuurlijk. Da's logisch. Nieuwslezers moet je af en toe flink uitschelden, de rotzakken! Ze brengen meestal alleen maar slecht nieuws.'

Ze schudt haar hoofd en trekt een wenkbrauw op.

'Het komt door Rafael. Hij ligt nog steeds in coma in het ziekenhuis.' Sam zucht. 'En nou komt die nieuwslezer aan met een verhaal over een of andere dode hoek, dat vrachtwagenchauffeurs fietsers soms niet kunnen zien, bla bla bla...'

In haar ooghoeken voelt ze tranen opkomen. Ze spreidt haar armen.

'Hoe kon Rafie dat nou weten! Hij had vast nog nooit van die Dode Hoek gehoord.'

Haar moeder streelt Sam over haar haren.

'Het komt vast wel goed met Rafael, meisje.'

Sam legt haar hoofd tegen de schouder van haar moeder.

'Echt, mama? Komt het weer goed?'

Ze kijkt langs haar moeder heen, door het raam van de voordeur. Haar spieren verstijven. Vanachter de ruit staart iemand terug. Spiegelende brillenglazen...